

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Федоренко Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого частини першої статті 617 Цивільного кодексу України

м. К и ї в
24 березня 2021 року
№ 50-3(П)/2021

Справа № 3-34/2021(76/21)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Федоренко Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого частини першої статті 617 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Федоренко І.М. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України

(конституційність) положення пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого (за конституційною скаргою – „пункту 1“) частини першої статті 617 Цивільного кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 1 частини першої статті 263 Кодексу перебіг позовної давності зупиняється, якщо пред'явленню позову перешкоджала надзвичайна або невідворотна за даних умов подія (непереборна сила).

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 617 Кодексу особа, яка порушила зобов'язання, звільняється від відповідальності за порушення зобов'язання, якщо вона доведе, що це порушення сталося внаслідок випадку або непереборної сили.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що оспорювані положення Кодексу „порушують гарантії на соціальну справедливість, гарантії своєчасності одержання винагороди за працю“, закріплені в частині четвертій статті 13, частині сьомій статті 43 Конституції України.

Автор клопотання зазначає, що застосування судами пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого частини першої статті 617 Кодексу з посиланням на науково-правовий висновок Торгово-промислової палати України від 16 січня 2018 року № 126/2/21-10.2 „не є достатньою правовою нормою забезпечення прав, визначених Конституцією України“, а „трудове законодавство має достатній обсяг норм, що визначають обсяг прав та обов'язків між сторонами у трудових правовідносинах“. На думку Федоренко І.М., „імперативність норм Конституції України, міжнародних договорів та угод ратифікованих Україною а також трудового законодавства України перед нормами Цивільного законодавства та застосування його судами в таких правовідносинах, свідчить про пряме порушення гарантії та своєчасності отримання винагороди за працю“.

Обґрунтовуючи свої твердження, Федоренко І.М. цитує норми Конституції України та законодавства України, міжнародні документи, посилається на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі, а саме рішення Краснолиманського міського суду Донецької області від 19 листопада 2018 року,

постанову Донецького апеляційного суду від 30 січня 2019 року, постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 20 січня 2021 року, копії яких долучено до матеріалів конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Федоренко І.М., стверджуючи про невідповідність Конституції України положень пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого частини першої статті 617 Кодексу, викладає власне бачення застосування судами норм права у спорах про стягнення з підприємства, установи, організації середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні працівника та фактично висловлює незгоду з ухваленими у її справі судовими рішеннями. Однак зазначене не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Федоренко Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини першої статті 263, абзацу першого частини першої статті 617 Цивільного кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**